

იუმორისგ. ჟურნალი

აშაპაღი ააორაზი

№ 32

მაიაპაური „ექსპერტისა“

ექვი, — დედა კრიტიკის,
კრიტიკა. — განვითარების,

სულის ფსევდო ექსპერტებს
აროდეს დაეზარების. (იხ. მუ-2 გვ.)

ექსპერტიზა.

საზღაპრო რამეს გიამბობ
და გთხოვ მომბაყრა ყური მე,
შეისმინ-შეისმატკბილო
მკითხველო შენი ქირიმე.

ანღაზა ამბობს: „ყოველმან
ვერა სქნოს ხურმის ხილოზა“,
რამეთუ საქმის ვაგებას
ჰხამს მკირე ვამოცდილოზა.

ჩექმისა კარგათ მკერავი
ჩექმისა იკერებოდეს,
ვერ შესძლოს მხატვრათ ვახდომა
რაზომ არ იბერებოდეს,
ეგრედ ლექსებსა მხოლოდ-და
აკაკი იწერებოდეს.

დაპირბუღი ამბავი ნამდვილი ჰროზაა ჩენი
ცხოვრებისა. საზღვარ გარეთ სწავლობს მხატვარი
ქალი ბარათაშვილი, რომელსაც განუზრახავს ილიას
სურათის დახატვა. განუზრახავს და დაუხატავს კი-
დედევაც სწილოს ძვალზე. რადგანაც მხატვარი ქალი
ცოტა არ იყოს ხელ-მოკლები ყოფილა განუზრ-
ახავს სურათის სამშობლოში გამოგზავნა, რასაკერ-
ველია იმ მოსაზრებით, რომ მრავალ თაყანი-მკე-
ლელთაგან ვინმე შეიძენდა ნახატს და მკირე სას-
ყიდელს მხატვარ ქალს მიაწოდებდა. სურათი მოს-
ვლია „წერა-კითხვის გამავრცელებელ საზოგადოე-
ბას“ და ყოველც გადაუწყვეტია. მაგრამ დახეთ ზა-
თაბალას! ვერ გაუფიქროს სურათი ნამდვილია თუ
ატყუებს მით მხატვარი და გადაუწყვეტიათ „საკუ-
თარი საშუალებით“ შემოწმება. აი ამ მოსაზრებით:

შემოკრბა სინედრონი
თავისი ცოდო-მადლითა...
უნდა განზომოს მხატვრობა
მან საკუთარი ადლითა.

მოაქეთ „სამხატვრო“ ხელსაწყო:
ნიორი, ხახვი, დანები,
სანავვე ჩოთქი, სიმეფე...
ბევრი სხვაც ამისთანები...

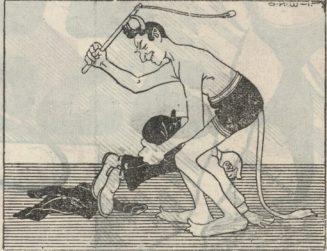
დაუწყეს ფხეკა გრაფული,
სიმეფეც მოასხურეს,
ხან წყალში გაბანავენს,
ხან ალზე გაახურეს.
ხან ნიორ-ხახვით შეღესეს,
ხან ჩოთქით გადახეხესა,
მაგრამ არ იქნა... მხატვრობას
ვერა რა მოუხერხესა.

თუმცა სულ ვერაფერი მოუხერხესო არ ით-

ქმება. მოუხერხეს ისა, რომ ხელოვნების ნაწარ-
მოებს დაუკარგეს თავისი შნო და ლაზათი.

ვისურვოთ, მომვლისათვის
არ უღალატონ მცენებასა
და მეჩქემენი არ სჯილენ
სამხატვრო ხელოვნებასა.

ეშაპი.

გ ლ ე მ ს.

სისხლის ოფლათ დიციალე,
გამოფრთღი, გვერთო ფერი,
გაძვალტყადი, მაგარმ მაინც
არ გეშველა არაფერი!

ცულ ნამვალი აღარ გიქრის,
დაგიფანგდა ბარი, თობი,
და სიმშლის ვაღამკიდეს
ზნულ სამარედ გექცა ჭახი.

ურგეს თვლი გაგივარდა,
სახნის ჰირი გავეცეთა,
ყნა გოლვამ ამოგხმო
მოთესილი ოფლის ღვრიაა.

ნიშო გზირმა გამოგატცა,
ნიორა კი ვასცეს ვალში
და თუ რამ სთქვი,—გამთარახეს,
დაგამკირეს ქვეყნის თვალში.

ცხოვრებაში ტანჯვის მტესა,
დამერწმუნე, ვერას ნახვ!
მხოლოდ ისეც საიშელოთ
მომავალს თუ დაისახე...

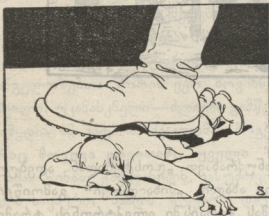
მომავალი! დაიხ, იგი
გვიორვეცებს სასტებას
რომ ჩაგრულიც, მოვა დრო და...
ელირსება ლხენა-შვებას

მხოლოდ დღიდან მომავლისთვის
გაბედულად იწყე ბრძოლა,
თორემ აბა რას მოგიტანს
ღუმელი და მტრის წინ ორთოლა?!
ესეც უნდა დაიხოვო,
ცხოვრებისა კანონია,

რომ ვინც შენებო არ იტანჯის,
მოკავშირე ნუ გგონია!
მხოლოდ იგი, ვისაც შენებო
ევ სოფელი მწარეთ სტანჯავს,
ქირში იგი გიერთვლებს
და ხელს იგი მოგმობათავს!
ის კი, შენებო შრომის შვილი,
მოგანოა, არ რის მქონე
და ბრძოლაში მას მიემხრე,
ქირშიც, ლხინშიც მოიგონე!

6. ზომილეთელი.

ამონაჯანდნი.

მზე დიდებული, შუქ მოღვრავ
ლავეარდ სიკაცში წყნარათ დასტურავს
და მწენათ მოსილ არე-მარესა
სხივების გვირგვინს თავზე ახურავს!
ტყე იფურქნება, ია იშლება,
ტურფათ ბიზინებს ეზო-მინდორი
და იქარება ვარდ-ყავივლებით
ხელის გულივით გაშლილი, სწორი!
გრილი ნიავი ფრთა გაშლით დაქრის,
ცელქი მთას და ბარს თავსა ივლებს,
და შრია ლობნე ბუჩქ-ბაღოსებში,
ფოთოლი ფოთოლს გულში ეცვრება!
გაზაფხულისა მახარებელი —
მერცხალი მდგომს თავს დასტორილებს,
ხან შეეხება მას ოდნავ მკერდით,
ხან კი ჰაერში გაისრილებს!
აქ შაშვი ვალობს, იქ კი ბუღბუღი
უცხო რამ მზხმზე აელტრებს ჩანგსა
და არე მარე, სმენათ ქცეული,
ხარბათ ყურს უვდებს მომზიბილავ ჰანგსა!
ვიშ რა დღე არის! ყოველ არსებას
ატუბობს, ახარებს სიკოცხლის ძალა!
დღეს ჩემი გულიც ტუბილათ იტოვლა
და ოცნებაშიც ფრთები გაშალა!
მაგრამ, ვაი, რომ წამის გამოდგა
ეს ილტაცება, ეს სიხარული,

თვალ-წინ დამიდგა ჩენი ცხოვრება
ტანჯვის მოკრევათ დავებებული!
და მომაგონდა ტანჯული ხალხი
შავ-ბნელ ძალისგან დამონებული,
უსამართლობის სასტიკ ბრქვალვებში
მწარეთ მკენესარე, დაწყლულიებული.
და მყის დაუშვა ოცნებამ ფრთები,
ზედვე დამესხვრა სინამდვილის გრდემლს
და კვლავ აკენესდა ობოლი სული,
ველარ ვიკავებ მოზღვავებულ ცრემლს!
ოხ, როდის დაკრავს ნეტარი წამი,
ძირს დაემხოვა უსამართლობა,
შეწყდება კენესა, შეწყდება ცრემლი,
გაქრება ჩავერა, ძაღომარეობა:
სიძარბოსის დროშა აფრილდება,
ტხტვე დაჯდება თავისუფლება
და მის სხივებ ქვეშ ბედნიერების
ტურფა ყვავილი გაიფურჩქნება!!

7. ჩახრუხები.

ბუნებრივი

ქ ა რ ს

(ტრის მგლოდა)

(ჟიღვნი დ. ნინოწმინდელს).

ფიქრებს ნუ მაშლი გაეურ სტეკნათ კენესა-იკენითა,
ნუ, ნუ მამატე ქვლულუ ზე დარღზე დარღებს,
ვის შერნებო, რომ შენ შეკრნეს შარდ ერთა ღრთა,
დაჭკრავს სათია—ნაივსთიას გამოიდარნეს.
და ის, ჩავრული, დღეს რომ სადღაც გადაძალუდა,
ელამუნება უსიტუო ჩირგვს, ბაღში ხეებს,
შენის ქრალათ რომ ტახას სარქულს ვერ კვარება,
შასუსს ვერ განდობს მისებრ დეხნულთა, მისებრ ტუეებს.
ის ფრთებს აისხავს, ფიფრას ირებს, მესათ იქნება,
შეიფეთება დრუგლათ სრთლას, დასკე-დაჭრევენებს,
და გაღამწევეტი, გმარულ ბძიდაის დაწეების ამავეს,
იგნესა — გმთეთათა, ნაცნობ ჰანგათ შეგავტობიანებს; —
შენ კი ჩაკეოდექს!...
ნუ, ნუ იწევე მწარე ფიქრებს;
შენებრ თავსუღათა ნახე ბინა, ნახე სასლ-კარია
და დარბაჯებში განტრთობის შეილათ ნეტარებას ჰამნს
იგნესა - იუიენით, გაეურ სტეკნათ ბანი უთხარი, —
მიგახედებთან... შე ნუ მიმღერ... შე სულ სხვას
გეტრეფი...
შე ნაივს ვეტრეფი, —დასწერეულებს ბაღში ხეებს... —
ჩვენსკენ, ნანატრთა, ცინის საგემლებს დაგახლოვდა,
სულდარ მოკვალავ შენს სკედას სხვის შენებრ ტუეებს!...
ნახამანი.

ქუთაისის ბუღვარო.

მ ა ხ ს ე ნ ე ბ ა .

ქუთაისის რეგისიას.
(გაგრძელება)

ქუთაისი მტვერში იხჩება. ჩვენი ქალაქის გამგეობის ყურადღება დღეს იქითაქნა მიმართული, თუ რა რიგ შევიწროვოს მოქალაქენი: ოღონდ რამე ნაირათ ქალაქის კასა აავსონ და თუგინდ ამინა ყველა მოქალაქენი ერთ ვინმე შევხსნეს დაუვიროან. ფულს მარჯვეთ დაეძებენ, ოღონდ ის კი არ ახსენდებათ, რომ მათ მოვალეობას გარდა ფულის შეკრებისა და ჯამაგირების ღებისა სხვა რამეც შეადგენს, მაგალითათ, ქალაქის სისუფთავეზე ზრუნვა. დღეს ათასგვარი სენი მძვინვარებს აქ, ქალაქი კი მტვერში და სბინძურეში იხჩება. ვანაპირა ადგილებს ჯანი ვავარდეს, შუა გულ ქალაქში დაც, უპრავის ცხვირ წინ არ ვაველდება კაცს. ლომებვით ცხენები ფარულულებში უზბაია, დღეში ერთხელ მიანიც მორწყან ქუჩებში! მეტი დარდი არაფერი აქვო რალა!

ქუთაისში ელექტრონის ტრამვაი გაყავთ. ვისაც ქუთაისის ბუღვარი უნახავს, არ შეიძლება ის აქაურ „ლოსტებს“ არ იცნობდეს. ესენი ჩემის მწმენდელი პანია ბიჭები არიან, შთამომავლობით ბერძნები. წინეთ თუ მათხოვრობას ეწეოდენ, დღეს საწყლები თითო ოროლა კაპის შოულობდენ და მითი გაქონდათ თავი. ფულის ძებნაში კარგათ დახელოვნებულ ჩვენ უპრავის, მოუსურვებია მთზე გადასახადის დადება და კიდევ შედგება საქმეს. როგორც ნამდვილი წყაროებიდან გავიგეთ, ქალაქის მამებს კოტეხაქარძისა და ფანცხავის თაოს-

ნობით განუძრავათ „ლოსტებიდან აღებული ფულით ერთი ახალი „მიხარლოვი“ გამოიწერონ და მიანდონ მას ქუთაისში ელექტრონის ტრამვის გაყვანა. გადაჩრნილი ფულებით „ვოლოპროგოდს“ უპირებენ დათავებას. ღმერთმა ხელი მოუწყოს!

ავივის კიოიში. ქუთაის ეწვია ჩვენი ცნობილი ნიქეირი არტისტი ლადო მესხაშვილი. ერთი წარმოდგენა უკვე დაუგა და კიდევ სამ წარმოდგენაში აპირებს მონაწილეობის მიღებას. როგორც მოსალოდნელი იყო საზოგადოება საყვარელ არტისტს დიდი აღტაცებით მიეგება. მხოლოდ სამშუხარო და სავეალალო ისაა, რომ ლადო მესხაშვილი ჩვენი სცენიზა ვასტრიალიორათ ითვლება. პირადათ მესხიშვილი აქ არაფერ შეაზია. იმ ატმოსფერა ჰი, რომელიც შექმნეს ქართული სცენის ვარშემო „ღვითური ნიქით“ აღესალმა ჩვენმა არტისტებმა, კაცს ცხოვრება არ შეუძლია. და ვანაპირა მესხიშვილია ჩვენი სცენიდან გარცეული? სად არის არტისტი მარჯანოვი? იცის თუ არა საზოგადოებამ, რომ ის რუსეთში ერთ საუკეთესო რეჟისორათ ითვლება? ჩვენში კი გუნევი რეჟისირობენ. როლის მოესწრობა ჩვენ ჯავიცივის თავლებს“ გაწმენდა.

სოციალისტია მა რა ჯანაბა! საერთოთ ქუთაისის მუშები დღეს დიდ გასაქირს განიცდიან. ყველამ მოისურვა დღევანდელი რეაქციონული ქარბუქით სარგებლობა და მათზე ილაშქრებენ. ბძოლა გამოუცხადენ მეკრავებმა თავიანთ ქარვლებს და მფარველი ანგელოზების შემწეობით კიდევ მაილწიეს თვლიან მიზანს, იბრძვის ფიჩოლოვიც, იბრძვიან სხვა აქაური ალა ბატონებიც. მაგრამ ისე სსსტკათ იერიში მუშებზე არც ერთ ბურჟუაზიის არ

მოუტანია, როგორც კლუბში ხელზე მოსამსახურებზე, ვითომ სიცილისტმა შევი ქვის საბჭოს სწობილი ბუხალტერმა საშა კრინიციმ. დღე არ ვაე ისე, რომ მუშებს რაიმე ძველათ მოპაეუბული უფლებები არ წაეღიჯოს. თავის კლუბში მოღვაწეობა სოცილისტმა ჯერ-ჯერობით მითი დაბოლოე, რომ მოსამსახურებები კლუბის ზედა სართულიდან ქვედა სართულის ერთ ერთ ნესტიან ოთახში ჩაყარა. ეხლა ხან, როგორც თქვენც უნდა იცოდეთ, საშა ძლიერ გლახა გუნებაზე (სიეზმა მას ჯამაგირი შეუტკრა, ბევრი მისი პროტექციით მიღებული პომოშნიცები დაიხზო და სხე.), ასე რომ შემდგეზა კიდევ უნდა მოეელოდეთ მისგან ამ გვარ სოცილისტურ მოქმედებს.

ჩემდა სამწუხაროთ წინა ნომერში კიკაბიძესა და ზვიადძესთან ერთათ ვორონკოვის ქუჩის მფარველ ანგელოზებთა შორის ვერ მოეხსენიე ბ. ბარააიშვილი, უკანასკნელი—ძლიერ გამწყარალი თურმე იმედია ამ პატარა შეტეობის მოგვიტევეს.

რაც მოგივა დავითო, ყველა შენი თავითო. ამას წინათ ქვექიანიძის, კასუმოვის და გვარჯილასის საეპურო სახლს ნოქარი დაქიერებია და ნოქართა პროფესიონალურ კავშირს კიდევ წაუყენებია თავიანთი კანდიდატი. დიდი წვალეების შემდეგ, როგორც იქნა, მიიღეს პასუხი კავშირისტებმა, რომ ეპურების საზოგადოებას დაუდგენიათ ნოქართ-კავშირის კანდიდატს არას გზით აღდგილი არ მიეცეს და ჩვენც ამ დადგენილებას ეემორჩილებითო. ჩვენ ჩვენი კანდიდატი გეყავსო განხილეს ალენა და აქვე დასახელეს მისი გვარი. კავშირისტებმა გაათხოილეს კასუმოვი და კომპ., რომ ეგ კაცი საიმედო არ არისო. ჩვენ ვიცით და იმანო მიიღეს პასუხათ ნოქარებმა. დახეთ უბედურებანო! კავშირისტების სიტყვა პილე ასრულდა. ამას წინათ იმ ნოქარმა ვაეცალოერა დისკიპლინის მქონე ეპართა მალაზია.

რევიზორი—ეშმაკი.

მ ა მ ა კ ა ც ი

რატომ შექმნა დემრთმა ადამი თიხისგან?

(მიბაძე გვაზავასი, ნიშადური № 42).

საყდარშია ერთი წიგნი, ეხახიან დაბადებესა: რა მიდარშია? ეს მეტს იპყრობს საგანგებო სწავლას, მტენბას. იქ სწერია, რომ უფუალმა ადამ შექმნა თიხისგანა და არა სხეა მასალისგან: არც ქვისა და არც ხისგანა. მაგრამ ამა ვინ დასკენის ამ აზრიდან ამგვარ მტენბას, რომ მამაკაცს უეჭველათ თავი ქოთნის უნდა ებას? შეიძლება ზოგზოგიერთს თავი მართლაც ქოთნის ჭქონდეს და ფლაე-ფლაე იქ ნახარში ქვეყნის საზრდოთ ვამოჭქონდეს. მაგრამ ღმერთს ვთხოვთ, რომ კაცო შორის ეგ მოვლენა არ ვახზირდეს და ნაფუეი ზოგი თავის მწერლობაშიც დაევიპირდეს!

6. ზომღეთელი.

დღიუჩიდან.

ქვეა გრალიმა მოიცეა არე, ბოლოს საზარი გაისმა კენესა, და ვალოზხილითა განსასვენ ალაგს ისიც ჩაეკრა—იქ არის დღესა! იმის წმინდა შუბლს მეგობრის ხელით არ მოსწმენდია ოფლი სიმწარის, მხოლოდლა ჯალათს უკანასკნელი შერჩა შეხედვა მის გვერდზე მკედარის! შეხედვა, მაგრამ ის საამაყო: ბრქული მტრის გულში რომ შერჩენოდა, და სახეს მისას ნუგეშის სხივათ ეს შტკელომოდა, ზედ დასჩენოდა! მწარე! ყოფნის შეუწყუდა ძიფი ფრთა შეეკვეცა მისსა გულის თქმას, ის აღარ არის, უევე მკეფარია, მაგრამ ამაყად, და ნეტაეი მას!...

6. ლენზუმელი.

მოღვაწის დაკარგვა.

მოგხსენება, რომ ადრე წაასულში, მისმა ყოვლად შეზღუდვებულმა ჯოჯოხეთის მბრძანებელმა — ტარტაროზმა შიოლო ჩემზე თავისი მოწყალეობა და მცირე ეშმაკით ქვეყნის შეძლება მოქცა. ნაზოძიერი ერთობ დიდი, მარა ხატის ღვინო კარგი დასალეგია და ძნელი შესარგებო, ჩვენში რომ იტყვიან, სწორეთ ისე მომივიდა: მიერ ეს თილიმიზიანობა, მარა დიდი სასასუსხმებელი რომ მიწინააღმდეგებდა ყოფილა განქვეითებას როლის კისრად ღება, რაკია ამ გვარ ჯილდოს მონებელ ინსპექტორ მაქვირიანსაც გაუქმებდა მასწავლებლებთან მიმართ იმდენი აკმადალებსა და ინსტრუქციების წერა, რამდენიც ჯოჯოხეთიდან ერთი მეორეზე კუდიანი ქაღალდები მომადიდეს. განა ასეა, — ყოფილი მცირე მოსახსებურ მეტ ჯგუფშია, ვიდრე უბადლეს საფუხურზე წამოსკუბებული, რომელიმე ჩინოვიციისებური მოხელე სწორეთ ამგვარების თავიდან ასაკლებლათი გავქვეით ერისგანობას, სული მთელი თავისი სიმძიმით მტრამ ჩავაბარე ეშმაკს, მაგრამ საეშმაკეთში წვიტ-წვიტ მოხელეების განწამაწა შეტის მტრს, თურმე, ყოფილა. რაკ გზა დამჩრქნია, რაკი ერთხელ ზურგი ვაქციე ძველ ავადას, ახლა ათასი დეკანოზის და ბერ მოწინისი ლოცვა-ვედრება და მწარსახებელიც ვეღარ მომბაზრუნეს. ისევე ერთხელ აღებული ტვირთი უნდა ვხილო და ათას ნაირ მაღალ ყოვლად შეზღუდვებულს, ყოვლად დაწყველილებს, და ვარეზარების*) მაწვირილობები, კონტ დამუძვრელად უნდა ვსურულიყო. ერთი ამგვარი ბრძანების დასრულებამ და დღემდე შეზღუდა: აღვიქურეუე მათარხით ხელში, მოთლით კუდინი ვადვილილიამხრე და ერთ საღამოს პავრში შევტრიალო-შემოვტრიალოდი და ბათუმის დინამოს ზეგარდმოხელე, გამოგებწ წმინდა ჰაერით და ნელის ფრინთი, კუდ ვაზნიკინებული, ბათუმის ლომბარდზე დავეშვი, უჩინრად შევიტრიალო შიგ და სტოლზე დაესკუდი. აქ ქალაქის რამდენიმე მესვეურთა მოეცურათ თავი და ლომბარდის უგზო-უკვლოდ გადაკარგულ გამგებე ვერთობ ბაასი, — ზოგი რას ამბობდა და ზოგი რას. ერთი ამთავანი იმის მოქმედებას გასამართლებელ სარჩულში ხვევდა: არც ისე დიდი ფული წაულია ლომბარდიდან რომ ას ანთი ხსენების ღირსი იყოსო, სთქვა ზან, რგასი მხანათი მაშინაც კი ერგებოდა საჩუქრით, თუ რომ ოტსტაყით წასულიყო. და თუ კერძათ ვისიმე ვილო ვაყოლია, ეს რა ჩენი საქეა, მაში იმისი ვაკიცხვა ჩვენს უფლებას არ შეადგენს; დავევისაც რაიმე კერძათ დააკლო პირადათ მან მოსახოგოსო, დამთავრა მან. ქართველური თბილი ახლოები აბა რის თბილი ადგილია, თუ ცრტა გადამამეტე ფულის წადება არ შეიძლებაო, დაღუპაო მეორეში. ქანქარი კარგია, მარა ბოლოს ქანქარი იცისო, წაუღლა-უნა ერთმა პირადათქველმა. ერთმაკ დარწყო: ბაბა! კყოლაფერი გვეულებნა, რომ გამგებ ლომბარდისა გადაკარგულია, თუ გნებავს—გაბა-

რულია, ერთი სიტყვით ორივე შემთხვევაში ის თავის ადგილას აღარ არის. იმისი არ ყოფნა და არც ყოფნა არც გვაკლებს რამეს და არც გვიმატებს მარა, მაგარი ის არის რომ ქართველებს ერთი კაცი მოაღუდა, რიცხვი ქართველებისა, ამ ეპაით, ერთით ნაკლებია, ვიდრე იმის აქ ყოფნის დროს იყო. სანწუხარო აი ეს არის. ასე დასასაბუთა მან გადაკარგულის ბათუმში არ ყოფნა, დამამტკიცებელ საბუთად გაქვეულო-განსვენებულ-გაპარულ-გადაკარგულის ხელთ ნაწერი გამოხოვების ბართი მოიყვანა, რომელიც იმის სტოლის უჯრით აღმოჩნდა დატული. მიემხრო უმეტესობა იმის აზრს და ერთ ხმათ აღიარეს, რომ გამგის ბათუმიდან წასვლა იმის ბათუმში არ ყოფნას ნიშნავს. ერთმა მეტყველთაგანმა განსვენებულ-განსვენების წარსული მოღვაწეობა დახატა, — იმან სთქვა: მარაოა ის ამ ეპაით საქვეყნო საქმეში, თეინერ ყომაზარაზთა საზოგადოების მუღმივი წევრობისა, მონაწილეობის არ იღებდა, მარა წარსულში იმს დიდი დიფული მიუღდვის საქვეყნო საქმეშიო. ეპაბა მას ვიწარსკობიბობისასა, ის ბათუმის ოლქში ვაგონიან პირად ითვლებოდა და მაშინადათ შორის საყოფს-კო კენჭებს, თუ ხართით, თუ შინით, ბლომათ აგრეობდოა. ასე დასურათხატა მან ვარდადვეწილის წარსული მოღვაწეობა.

აქ კუდინის ბოლოს უკავებდათ თავზე მომძვინვარე, და რა ამ საეპურნალო წამლის სუნე იგრძინეს, მოსაუბრეთ მეის შესწევითეს რენი თვისნი და მოკუტსლებს მუნთი, ხოლო წამლისა იმის წვეთები არ უგებებიათ. ვანიწინებო ოთახი ავი და უჩინრადვე უკუ ვიქციე. ხოლო თბილისელ ახმანავს ფიცხლავ წერილი ვუკუჩრინე, რათა შევიკუთხის ვარსლებს, თუ რამდენათ მართალია ლომბარდის გადადგვიწილის გამგის მოღვაწეობა საქართველოს საკეთილდღეოთ? ველი პასუხს ადრე.

ბლიკვაძე.

მასალაზე მართული ინტორკინისათვის.

(მასალა მეორე).

მასალა ესე, საწუხაროთი შეიტორიისა, ვერ ვაგე მთელად. ვინც მხოლოთ ნაწვეტ-ნაწვეტებო, მარა შეიტორიისათვის ხომ ნაწვეტებსაც აქვს მნიშვნელობა. გამკრახს შეიტორიეს შეუქდა ამ ნაწვეტებდან ერთი მთელად ისტორიული ფაქტად ადადაცოს. ეს ნაწვეტები ვინაგეფ ორ დაქსეუბლებს არქაქში: მადალ მარის კანკლარისა და ერთათ ქართულ რედაქციისა, ეს ნაწვეტებო:

ნაწვეტები, ნაწვეტი კანკლარიისო.

...ბუღაბე ერთი ქართული კანკლარის რედაქტორს, რომელსაც თქვენ ორი თვით ცნებო ჯდობა მიუსჯავთ, სწავდა ზირადათ თქვენთან მოღვაწეობა. ჩვენ შეუდგიათ: ის შეტად საამქელ კაცი უთოიდა და მასთან ფრად საჭირო ჩვენთვის. თვით ნახეთ და დარწმუნდებით ამ სიტყვების სიმართლეში. ნამდვიდი მოსისხარი მტერი ეთ-

*) ჯოჯოხეთში ქვეყნური ხარისხოვნების ნაცვლად ამგვარი ტიტულოვნება არის.

ფელა რუფოლეციის, შტუბი მარტო სიტყვით ვი არა, სჯიმით, ნამდვილი სჯიმით.

მომხსენებელი (გერ კავარჩიე)

ამ მოხსენების შემდეგი რეზოლუციის ახლავს:
„სგულ, 11 სანახე, წარმოადგინეთ ის რედაქტორი. იქნებ მართალი სჯიროთ კაცის, უნსოთ“.

...დატყვევებულ იქნას ორი თვით.

(გერ გავარჩიე თუ ვინ აწერს ხელს)

ამ გადაწყვეტილების ქვეშით იმავე ხელთ მსჯელობის განხე:

„მართლა რომ ეს კაცი ფრიად სჯიროთ კაცი უფელა. ბედდირი აუღებია რუფოლეციონერებისათვის. დასმტვიცნებელთა ამის თაკის უფრნალის რამდენიმე სომეხის წარმომადგენის. წერილები, კარბატურები იმ უფრნალის მართლად რომ რუფოლეციის წინააღმდეგ არის მიმართული.— Мы съ нами на ножкахъ-ო, შიხსარ და მართალიც არის. აწინ სულ на ножкахъ ვიქნებოთ. მე შეტად საიმედო კაცი ვარო. საიმედო კი არა, შეტიდ უფელა ოჯახ-აქებებულ... ისეთი წერილების მოთავსებისათვის, რასდ ის ბეჭდავს თავის უფრნალში, მოაფრობს სესისილების იძლევა. შუნი წერილებისათვის სუსსიდათ მიიღე შტრეპის მუქი, ვუთხარი. ცახურად და თქვა: გეგლები გამყოფილი იყოთ ჩემით. ხელი მოუშართოს დამართოს შის შიდაწყობაში“.

გერ აქ კავარჩიე, თუ ვინ აწერს ხელს, სოლო ხელის მოწერა რომ იცეოე პირაა, უსიაც რედაქტორისათვის ცინებო ჭლომა გადაწყვეტა და შერე სასხელო მოღვეწობისათვის უმატებია, ეს ცხდათ.

რედაქციის შიხსილო მასალა.

კატო! მე შამატეის. Мы съ нами на ножкахъ-მუქი. ვუთხარი. ს.კ.ი როა იმგვარივე წერილების ბეჭდაწერა და წერა... გუბჭლოთ და გუბჭლოთ. აწი რადა გუბჭარის.

შუნი (გერ აქ კავარჩიე).

გლემის ღიღინი.

(ურბული)

3.

ჭარალე ჭარი ჭარალე ვარალე ჭოროფელაო
შენ ერთადერთო ნუგეშო ჩემო ნიშნავ ჭრელაო
ჩაგებრეს ბედის ვარსკვლავი წველიად გვეფიხებაო.
შესწავდა უფიხა ბრძოლისა სიღობსულ გვეფიხებაო
ირგვლივ გაისმის ბნელ-ძალიან საინებლის ქება-ქებაო,
სხვადასხვა ჭურის შეკვლეფელი მას შიგან იხეკებაო.
თავს უფრანთ გუნჯი დაგეჩნავის აი თავისუფლებაო—
ბრჭკალებს გვეურთან და თანჯე შიშილით სული გეხლებო;
რას იხამ იშო, რას იხამ გულს ცეცხლი გვევიდებო,
ნეტავ იგი“ დრო ნეტარი როდის-ღა გვედრისებო...
ვარალე ბიჭებს, ვალადო შუბლ და წარმ შეჭხუხინილებსო

იშელ არ ჭარალე, იღან ბრძოლა კვლავ დაიკრებინებსო,
ვერ ტავტებს ვერა ვეჯანო მონიხა მიწის შეილებსო,
რავინდ სსტავთო მოგვეურან უღელქვეშ თავწახრილებსო
ნუ შეგვამანებს გენცვათ ქარ ცეცხლში ვამოზრდილებსო,
ტანჯევის შეღანი ვართ და იგი ვერ დაგვძლეფს თავის

შრომი გაყავებს სსხსნელად შრომივე მიიციქვლებსო
დაღებებს ვამო ნეტარი კვლავ ვღვწივო იქნის ბორილებსო.

ვალადე ჭარი ჭარალე ვალადე ჭოროფელაო,
ჭირიმე შუნი, ჭირიმე გამი“ი ხარო ჭრელაო,
ჯაშუშთა ჭოგი გამრავლა მათგან მებრძოლთა ჭარაო,
გახშირდა ძარღვა, კაცის კვლა, ჭქრის წიწილებზე ძერაო.
ემ „ნებოღმა“ უოგადი ეს-ღაკებს მოგაწერაო,
ბრძანებს: ხახმათ თათამო სოფელი გადმტერაო,
მისელებთან ვიდდა ვით შუღა გაიფერაო —
მტრისგან ნათქვამი სიგრეუ „ნახაშაში“ ჩაიწერაო,
შემდეგ ადგა და გახეხაო გამოსხდა ვეგლაო.
ჯერ იყო რეპრობა დაგაქცევა-დაცხენელაო
და ახლა მოღვეწება“ დაგვიწერს ფინ-ქემ თელაო,
ხმა მიხნდეთ ვეპატონებო ტინობთ ვინჯ ხარო ვეგლაო,
თქვენგან არადეს გეხილავ გვერდში მოდგამა შეგლაო,
თქვენი ბინჯ სერულეა შიგ ძრომა როგორც მელაო,
ბრძოლისა შემდეგ ვუარია დაძარცხებულთა წვეგლაო
ნუ თუ არ გვეოფინის მრავალი აიგვესი ცასჭირაო
რომ თქვენს ჭორო-შურის ცებითა არ დაგვოთოთ ჭირსე
ჭირაო...

მაგრამ ექ, ეუფანევით ვერ მოგატყუებთ ვერაო
ჩვენს ვეგლს ვინცობთ ვინჯ არის ფელიდი და გაიძვროთ,
იფლიდოთ როგორც ტენებოთ გამართეთ ჭირსე ლხენაო
მტრებისა დახმარებისათვის აამტყვევე ეხაო.

5.

ჭარალე ჭარი ჭარალე ვალადე ჭოროფელაო
აქ შენ მოგმართავთ „უშმაკვან“ შენგან გვეგროს შეგლაო
დაჭქოლავ შენის მართხით მტრებს ასეი ნიშანდველაო.
შუნი ჭირიმე, მშობლით, სუველან შეაჭერიო
დაჭქარ ვინჯ ვგმარცხავს, ვაბტუგავს, ზურგზე დანიე
ბღღერიო.

თავდა-ახნართ „ეოდინი“ აუღუნწე ხელდა-ხელაო
სოფლის წურბელა მტანჯელებს შეკვარე ქუშის ხეგლაო
ვალადე შუნი ჭირიმე ძამავ ჭოროფელაო,
თავს შემოკველით „მოფრეკლი“ ახელთხეზი ვეგლაო.
შენიე ცასწიე, ნუ ხეფეა ჭირიმე ხარო ჭრელაო.

გ. ქორიშვილი.

კაქიჩი წვეს და იცონის
თავის ბინდი ჰგონია,

ღაფში ჩაყლული ურეო
შინ მიტანილი ჰგონია.

გამოცანები.

(ჭიათურელებისა და ქუთათურელებისთვის).

ცნაას თბ წელს წვერთ ვეაჟო
ჭიათურის ჭის მრეწველთ საბჭოში,
კაელესა მქონდა, უეელა მისმენდა
მეუფეუ კახლით ჩემსა სამწესოში.
რო შეესახებდი ამ მოწადესს,
მეისეუ წინ შედგენ კაშტერებულნი
და რას ვეტუოდი, რას უბრძანებდი
ისმენდენ შიშით მოკრძალებულნი.
ასე ამ რიგით მე ვბრძანებულობდი,
სანამ ერთობა შემოვიდოდა —
რას ვაფიქრებდი, თუ მე შეივობა
უნებ სელადან წამოვიდოდა.
სანამ კი ვიყავ სელს არ ვალებუბდი,
ბლომთ მასიქენ მრეწველთა ფუელი,
ვტენუ და ვტენუ ჩემი „უბირო“
ვერ შევაჯერე თუმიცა გული.
მსახურებს ერთი შაკრთ ვწერავდი,
ვინც მე მიხლოდა მას დავითხოვდი,
ხოლო მის ადგილს ვისიც მიუცემდა,
შატრას ქანქარს მე მოვაითხოვდი.
“კაჭირვებულ კაცს“ დუქმას ვაძლევიდი,
ამით, მე ვფიქრობ, ვაშერებოდა კარესს;
ხოცეს თუ ვითხოვდი, იმითამ რომა

არ ეუთონდა იგი წვენ დარესს.
ვმეფობდი ასე, სანამ დავიდე
ის უკუდმართა მესეთე წელი,
აჯახელა ეველა ჩემს წინსმე,
წარმომადგიესს ბროტესტი გრძელი.
ურთი არ ვუცლე მე არვის ჩხაელს,
დავიდე უთო და თუმც კავშელი,
მგრამ ვიცილი დრო შეიცივლოდა —
მთ ჩემ კლანჭებში კვლავც ვნახავდი.
დამერთმაც მისმინა, დრო შეტრიალდა,
კვლავ ჩავეწერე მრეწველთ საბჭო...
მსახურთა შტატის შესამოვლებლათ
ამომიჩინეს კომისია.
მეც ჩემებურათ და ქველებურათ
საზო კაუსეი მსახურთა საის,
რას სჭირთა მექთა ხორები,
მოგასსენევი მე კომისიას.
შევაბოლებე თათქმის ნახევრათ
უღუქმანურთ კაფარე კარეთ
და ვინც დავტოვე, არ კაგასარე,
ვატირ-ვაცრემლე ეველანი შწარეთ.
ხოცეს იცდა ათი, ხოცეს იცმოცი.
ჯამავარიდან ეველ ბროტესტი,
სისხლი ავიდე, ვიცი კლანჭებში,
ვინც მე ცნრას ხეთას მიძღვნა ბროტესტი.
ერთხმით მივიღეს ჩემი ბროტესტი
დუბანტიმ წესარმა, ვით ადღანმა,

მრეწველთა კრებამ, თვით კომისიამ,
ნიკიფორემ და აიგორმა.
სადამო მიძღვნეს! გამხარულდენ
და აღტყბით დატკერს ნადარა,
დიდ ხაზუნებს, სოლომონ ბრძენმა,
შეტ სისხრულით ცრემლი დაღვარა.

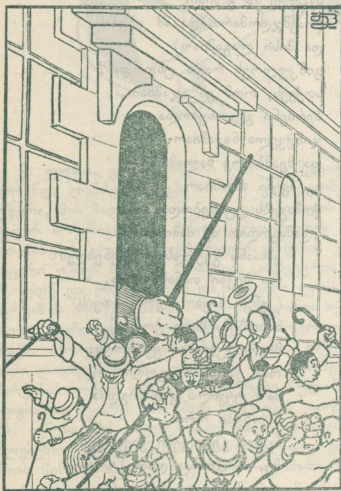
ზარბაზანი.

2.

(ლანჩუთისთვის)

ტანათ მაღალი,
ვითომ ნასწავლი,
შქედლის ვეჭილი,
კრუ გაქეპილი.
სიტყვით ვსფერი,
საქმით აფერი,
სხვისი მღონდელი,
თვით საძაველი.
უქმ მოყალი,
ვინც ახსნათ მალე
თუ გსურს პრემია
შემომითველი.

შხანკოლა.

ქუთაისის რეალურ სასწავლებლის
ჩაკეტულ კარებთან ვგზამენების დროს.

ა ლ ა მ ი ა ნ ი .

უცხო ფიქრები:

რა წამს იხილავს ვალესილ რკინას
შიში და კრაოლეა სისხლს აუღელღებს,
სიკვდილის იჭვი იქ ჰპოვებს ბინას
და მის არსებას მსწრაფლ გაუღელღებს.
აზრს გაუქარწყლებს, გრწობას აამღვრევს
გააქინდაკებს ვით მზე-დაკრულსა,
გულში აუშლის უიმედობას
თვალწინ უაზრო შიშის უფსკრულსა.
ძვალეზი სტებენ ძარღვები თრთიან
კუჭი ძიგძიგებს გუგუნუნებს შიან,
ყველა ასონი ცივ ოფლსა ღვრიან,
ყველა ერთმანეთს ეხეთქებთან,
სურვილი ნება ცრათურთ ებრძვიან
იძაგრებიან იბნიღებიან
უაზროებას შიშს განიცდიან
და არ იციან თუ რა სწადიან.

***

საბრალო მაშინ აღამიანსა
არ აქვს სურვილი არა აქვს ნება,
ამ დროს ლოდსა-კი გვერდ ხავსიანსა
მის თავზე მწარეთ გაეცინება,
ამ წუთას მისთვის მკვლარია აზრი
ჰოლაატობს რწმენა, ჰოლაატობს ძალა,
გამჰქარალა მისთვის სიკოცხლის საზრი
უსულგულთა ვითარცა ჩალა.
საშინელია უტყვი უაზრო,
უსულო ღეში მტვერთა არარა,
სიკარიეფე უძირ-უსაზღვრო
იქვიანობის მონა-მასხარა.

***

სულ სხვა გვარია უზიწელი კაცი
გონიერების, აზრის მწვერვალი,
თვით არსებობის იცის მან ფასი
და მის გონებას ვაუტრის თვალთ.
მას არ აეჭვებს სიკვდილის ვნება
არ იცის კვნესა, არ იცის ვიში,
გრძნობა-გონებას ემორჩილება
მის ძლიერ ნებას ვერ ჩაჰკლავს შიში.
ძლიერით სული მთელ მის არსებას
სიკოცხლის მგზნებას ცეცხლათ ეღება
არ შეკურთვოს უცნობ განგებას
მისი ცოცხალი შემოქმედება.

***

ორივეს ჰქვიან აღამიანი
მაგრამ არ არის ერთგვარი მცნება,
ერთი არ ცოცხლობს და ვერც იცოცხლებს
მეორე სიკოცხლობს და არცა კვდება.

ვ. ტუქსიშვილი.

ქ ე ს ტ ვ ი რ უ ლ ი .

(ბათუმისათვის)

ქამანჩა მივიწყებული
 ამ რამდენიმე დღისაო,
 კიდევ ავიღე, გაგებრე
 ეგ გულა ვაცი თხისაო,
 სტიკირი ფირუზით შემკული,
 გათლილი ალვის ხისაო,
 დღეს კიდევ ავიღულუნე,
 ნახი ხვით იახისაო.
 ვინც იბერება ტიკივით,
 ჩემ ჩუმათ ძირს გეთხარისაო,
 დაჩვეულია საქმეში
 გალუნვა-გადახარისაო.
 მადლია იმის ზურგზედა
 ცხუნება მათარახისაო,
 რომ ღირსეულათ მოიკაცს
 რაც შეჰფერს, დიხხ, ისაო.
 გავირქვე წელში მათარახი
 ეშმაქის ნახოქვარიო, —
 (ბევრია მყავს იმის მუშტარი
 არ ეთჷმის არც ერთს ვარიო).
 ბოთლით კულდნი შვეიბი, —
 წამლი უებარიო,

ღროზედა მესაწოდები,
 გირვანქა ნახევარიო,
 საურთიერთო ნდობისა
 კრების ვიხილე კარიო,
 სად მეგობრულად ფშუქავდა,
 დაესვათ სვერეტარიო.
 ჩაკეტულ კარებს მივადექ
 მუნ შესვლის მითხოვარიო
 და როცა მკითხებს—გაიგეს,
 „ზლიკვამ“ ჩემი ვვარიო.
 შეველ და მოვიკლათე,
 მე ველარ მითხრეს ვარიო,
 (ერთი კინაღა ვასციეთეს
 კარებში ნაცემარიო).
 სრულიად შემომივლია
 ქალაქი, მთა და ბარიო
 და არ მინახავს ამ კრების
 მე რამე შესადარიო.
 (ასეა, განა, სად ფული
 გამზდარა საღვებარიო,
 იმდენს მოვარტყვენ ფერდებში,
 რომ გეყოს ნახევარიო).

კვიცინსკი გვეპუქრებოდა, —
საალებ აწუქამიო

(თამაჯლომარობდა ამ კრებას
 და მისი ლაგამიო)
 გინკულოვს რალა უნდოდა!
 სთქვეს, რომ ეს აჯამიო,
 ბერძენი გეგონებოდა
 ჯრქველა ნაქამიო.
 და მეამბორე ხალამპრე—
 ეგ ჩენი ძაძამიო
 ქომავებს ეუბნებოდა:
 „ნამაგრდით აქ ძამიო!“

ქახანს გვერდს უმშვენებდენ
 ძმა ბიკინი თანსწორიო,
 (კენქი ხიკაო ბერძნისთვის
 ამბობენ, შარა ქორიო)
 მეგობრულივი ყვიროდა:
 რაა ეს და როგორიო!
 მაშუ ტყვილა გადამივლია
 ასინაგები ორიო.
 სულს გეფიციები ვივარგებ;
 მე, როგორც დირექტორიო
 და ამირჩიეთ, აქა ვარ,
 „დღეფექტუფექტი“ შორიო.

ერსმაკი კრებას შიშართაო:
 თუ რომ გწამს თქვენ გამჩენიო,
 ძველ გამგეს შეგეშულაროთ,
 ეგებ ისმინოს ჩენიო.

რადგან არა გვეყავს სამოსო
ჩვენ კაცი ანაჩენო,
მან მოგვიცადოს კიდევ და,
მო, დავესლვათ განაჩენიო,
და ჩოქვით შევემულაროთ,
რას დგებართ დანარჩენიო!!!
რომ შეტანიი -, მუხლმებზე,
ტკიოლდეს დანაჩენიო.
ვიძრე წელიდან მათრახი,
ვით ამ ღროს შესაფერია,
ზოგმა მოკურცხლა, გაიქცა

ზოგსაც ეცვალა ფერია,
ვისაც უწია, იგემა
მათრახის მწვეფე წვერია,
თავმოგლეჯილი ყვიროდა:
„მწარეა ეგ ოხერია!“
კულნი სტოლზე შემოვლდი
ზედ წვრილათ დანაწერია:
„ვინაც იგემოს ივლიჯოს
ულეაში, თმა და წვერია“.

ბლიკვაძე.

ნაჩილუბი მშაპისადაჲ

ქ. ფოთი. ვაჭარი ანდრი ლოლუა მეტათ დახელოვნდა ლანძღვა-გინებაში. თუ ვინმეს ღმერთი გაუწყყარ, მის მალაზიაში შევიდა და საქონლის ფასსზე ვერ მოურჯიდა ვიი მისი ბრალი ანდრის ლანძღვა გინებას არა აქვს დასასრული. ანდრის კიდევ არაფერი უშავს სელიან ებრალიძე გადავეყრია თორემ. დღე და ღამე, თითქო დაქრებული იყოს, ზის კაპარკინას ჰირზე. საბრალოს თურმე გონია იქ მოტანილი ხეუბი ყველა მის მამულშია მოჭრილი და სუნაფს. ორივეს შემთარაუბა უთუოთ საქირაო, ერთმა ლანძღვა-გინებას დაანებოს თავი და მეორემ კაპარკინას თორემ პირველს მუშტრები სულ შემოეცლება და მეორეს დახაშმავს და ციებას დააწყებინებს. იქნება იმის იმიტი ქონდეს ქალაქის მამები მიწამლებნო. ქალაქის მამებს მისთვის კი არა ეზიდემის წინააღმდეგ არ მიუღიათ არავითარი ზომე-ბი, ამ ორი ვაჭარბატონის არა ნაკლებე გამათრახების ღირსია პანაჲს წარმომაღდგენელი პავლი და მისი მარჯვენა ხელი გრიშა სარჯკელაძე. ორივე საშინლათ გაიმასქლდეს და ენის ქავილი დაემართათ. დასასრულ სამოქალაქო სკოლის ინსპექტორ მიტროფანოვს აუცილებლათ დასჭირდება რამდენიმე წვეთი კულინი, რომ ნერვები დაუშოშინდეს და ცენ-

ზორათ აღარ წარმოადგინოს თავი, როცა ნება დართულ პიესებს სდგამენ აქ.

ყოლდემარ.

ბორჯომიდან.

ემშაკო ჯან, ახალ იშავეს,
მე უბრალო მომაცვდავი,
გაუწყებ და ყურად იღე...
თუ არ მოგამებურე თავი.

ყველა ფლიდი, გაიძვერა,
ლლით-ფოთი, მაწანწალა
აქ...ამ ბორჯომს შეხიზნია...
(ამის შესწევთ მხოლოდ ძალა).

მარჯვნივ პარკში შეიარე:
მუშებს ნახე დეპოტლებს...
ოთხ პირიგნათ, ერთ სულოვნათ
რამდენს მოსცებე—მოიხელებს.

ქეიუბენ, ნავარდობენ,
ტანთ აცვიით ასნაირო;
უყვართ ხელში ვარდის ჰყრობა,
არმიყობა და შაირი.

მეუშით საქმე მხოლოდ უშებლზე
აყვრიათ, ვით რეკლამა...

მათა უწინ ნავარდობამ,
ბევს გვერდები დაუპა...
ჰკა, მაგათა! . მიაყოლე,
ზურგის კანი დაუფლიეთ;
მთელი პარკი დაიარე,
მათრახი მათ დააციეთ.

სესიკა.

ხონი. წარმოვიდგინოთ, ძმაო ეშმაკო, ერთ მშენებელ დღეს გვესტუმრებო ხონში. ვთქვათ ჩამოსვლისთანავე გზაში შეგვხვდეთ ვაქარი ი. ბახტაძე. ეკითხებით—რატომ არ ხურავ ღროზე მალაჩისა? ის ბესოზე გითითებთ, ბესოს ეკითხებით, ის რუხაძეზე გითითებთ, რუხაძე კურაძეზე, კურაძე ძამაძეზე, ის კიდევ სხვაზე და ასე. როგორც ხედავ ყველანი ერთი მეორეს აბრალებენ და საერთოთ კი ყველა როცა უნდა მაშინ კეტავენ მალაჩის და საფლდელულო დადგენილებსა კი ფეხზე კიდიათ. ეჭვი არ არის მათრახით ვალაპარაკება დიდ სარგებლობას მოუტანს გაიპასქილებულ ხონელ ვაჭრებს.

№ 10.

ბ. ნახუნოვი (სამეგრელო) ჩვენებურ ორ წვერცამეტას ქანქარი შემოაკლდათ და ურიასაეთი ძეგლდათარს დაუწყეს ქება. თუ კი სიმშობობამ შეეწუხა ხალხი ჩვენ რაღა იმაზე ნაკლები ვართო, მივიძინ და ახდენენებენ ყველას გასული წლების დრამის ფულს თუ ხუცების გამათრახება ხარწმუნობებრივ დანაშაულობათ არ ჩაგვეთვლება აუცილებლათ უნდა ვუცხუნოთ მაგათ.

შენი ალიკო.

ბ. ჯოლა. (სამეგრელო)

ძვირფასო ძმაო ეშმაკო!
ალარ გჯერა აქ რა ხდება?
ნუ თუ ფიქრობ, მე გატყუებ?
აბა როგორ გეკადრება.

არა ვსტყუი, შენმა მზემა,
ღმერთით, რჯულით დაგიფიცებ:
რასაც ვიტყვი ვინმე სხვაზე,
ასი ფაქტით დაგიბრტყებ.

დათა კოქლის მეოხებით
იღუპება ქოლის შკოლა.
„მისაქნობით, ამისაქნობით“
გლგე-კაცობა დააბრკოლა...

იქ ანდრიაკ მოსე მწერლობს,
ქანქრით ჯიბე გაიტენა,
ქანქრიანებს ყველას წყალობს,
უქანქროებს უწყო კენება...

რომ ქოლაში ჩამოხვიდეთ,
არ იკითხო; რისთვის, რაზე,
რადგან მათი „ვაქაცობა“
განთქმულია ქვეყანაზე,

ორი კული მწერალს არტყი,
სამი დთას უთავაზე.

მათსახლის ოთხი უნდა,
რადგან კოქლობს უფრო სხვაზე.

გამომიხებელი ეშმაკი.

ახუთი.—მი დროს, როდესაც მარელი ქვეყანა კულტურული მუშაობით გატაცებულია ჩვენებური ახალგაზდა ინტელიგენტები სამღებროს დუქნებთან ღვინით და არყით იბრებიან. სამკითხველოს და სხვა ამგვარ კულტურულ-განმანათლებელ დაწესებულებებს ისე გაუბიძიან, როგორც თათრის ლორის ხორცს. რადგან სითხეს უფრო ეტანებიან სპერმაკულის ადვლათ ვადაკარვენ და გამოგზავნეთ ბლომათ.

გ. ეშმაკი.

ვანი. (ქუთ. მასხა) სინო და მისი მეორე ტომი ძალიან „გაიმასქდენ“. მარალოა უნივერსიტეტში არ ყოულონ, მარა ადგილობრივ ადმინისტრაციიდან მაინც მიიღეს ვეკილობის მოწმობა. ყველგან დაძვრებიან. სინოს გარდა ჩვენ ჯურთხულ სოფელს სხვაც ბევრი მოღვაწე ახალგაზობა ყავს. მხოლოდ მათი მოღვაწეობა ლოა.ობაში და გ ს—რამქსთან პიარტს თამაშში გამოიხატება. მათრახი და სპერმაკულინი თუ საქაროა თეთიონ მიხედებით.

გალაქი.

საბუნჩა. ნეტავ ვიცოდე, ეშმაკო,

სადა ხარ ჩემო ძამო,
საბუნჩის გმირებს ესტუმრე
თუ დრო გაქვს ერთი წამია,
ჩვენ ვიცით შენი მათრახის
წყვილინი ყველგან შხირია,
იცოდე პლატონ წილყვავიცი
ჩვენი მამულის შეილია.

შავ-რაზმის მეთაურობა
უმშვენებს ვაქაცობასა,
თაყვანს სცემს ყერძო ინტერესს,
შურს, მტრობას აუკაცობასა,

უყვარს ფეხთ კენება, დალატი
ფლიღობა მელიაობა,
აწ შენ გაშინჯე—იქნება
ამაზედ მეტი ავობა?

აქ ჩამოსვლამდე ნუ ხანტობ
რაც რომ გაგიტყდეს ძლია
თითონ გაეცან ვაქ-ბატონს
რომ არ დამწამო ცილია.

მოსვლის თანავე აუწვი
მათრახის კულით მავლები,
სპერმაკულინიც მთართვი
მის წვეთებს ვენაცვალეობი.

როს ვაჭკურება შეატყა
ლაღად ჰყავ: გაბდი კაცითქვა,
შენ არ იყავი ბოროტო
ქრისტიე რომ ჯვარზე აცვითქვა?

აწ იმდენ მაქვს რომ ნახავთ
საბუნჩის ასეთ გმირებსა
თითო კი ყველის ვადაქკარ
თუ დრო არ გაგიძირდესა.

„ბრატისე“.

თფილისი.—რაკი ჩვენ ქალკის მამებზე აღარც მათრახი და აღარც კუდიანი აღარ მოქმედობს, ნახალოვკის მცხოვრებნი, გუხიფი, ძმაო ეშმაკო, ერთ დღეს მიღა ქალკის გამგეობაში დაირეკე წინ „მამებ“ და გამოიყვანე ნახალოვკაში. იქ რუსთაველის ქუჩის კუთხისთან რამდენჯერმე აახტუნ-ჩამოახტუნე რომ დარწმუნდენ შეიძლება თუ არა ასეთ ქუჩაზე სიარული. ვაკეთებთ გვიბრდებოდნ და ამის მაგიერ ვაკეთებელი ქუჩა ვაგვიფუტეს.

ნახალოვკელი ელბო.

— კავკასიის პარკმანხერთა პირველი ამხანაგობა სდულს და გადადღს. რა ხელობა გინდათ იქ რომ არ ეწვიან, ექიმობა, სურათების გადაღება, ვაქრობა, აბლაკაობა, და სხვა. ამ დღეებში კუჩა გამართეს. თავმჯდომარეობდა დაიციო. მოსვენება წაიკთხა ვინო მუნჯმა. უნდა გენახათ როგორ ქექდა და ქქდა, რასაკერძეოა მუშების წინააღმდეგ. „თანა მემწეთ მომეკით აბრამ და დავით ლომიძე და მუშების ალაგვა ჩემი საქმე იყოსო“ გაპიკოდა ვანრისხებული ორატორი. სანამ თავის მუქარას სისრულეში მოიყვანდეს ვურჩევთ მიიღოს სპერმაკუდინის წვეთები, რომ შეტის აღელვებისგან გულის ფრიალი არ მოუვიდეს.

ოკრიბელი.

სახტუმრო ბორჯომიდან.

ძამო ეშმაკო ვიამბობ
ისმინე ჩემი თხრობილი,
წარსულ წელს ვეგენ ბატონი
იყო მუშების ძმობილი,
ლაქიათ იყო ნორმებში
მოსამსახურეთ ცნობილი...

ბოლოს გახდა ხაზინი
აიწია ცხვირი ძალდა,
წარსული დრო აღარ ახსოვს
ოღეს კუჭი გაიძარა!

ამაყრათ თავი მოაქვს
დღეს სულ სხვაა მისი გრძობა.
რაკი გახდა ხაზინი
რას უქვია მუშის ძმობა!

ყვავს რომ ერთხელ ფარშეანგათ
მოეჩვენა თვისი თავი,
მაგრამ ფიქრი გაუტრუღდა
ბოლოს გახდა ისევე ყვავი,
ეს ახსოვდეს პერტენავას
ძველ ანდაზათ ნათქვამია,
და კიდევაც დაფუტკოკებთ
თუ რამდენათ მართლია!

იგი ლანძღავს მუდამ მუშებს
ხაფხული და ხამთარია,
ტყულის და მართალს ვეღარ არჩევს
დაბნევია დავთარია!

მუშის ითხოვს კიდევ ლანძღავს
ფულს არ აძლევს თავის დროზე
სპერმაკუდინი ვაწვინით
იქნებ მოიყვიანთ გონზე!..

სახტუმრო ბორჯომიდან განდევნილი,

ს. მარტვილი. (სამეგრელო) სამ მოსახლე ვაწერელიცხა და გლგებებს შორის დიდი უთანხმოებაა საყავრ ადგილობის შესახებ. გლგებებს უნდათ სინახევროთ დიმიუშთან მიწები და პირველნი კი საშესამდღის ნაკლებ არ აძლევენ. საქმე მათრახების დამუქრებაშია მივიდა. გლგებები იძულებული ნახევრათ დამუშავებული დატიონ ყანები დარწმუნებული ვარ შენი მათრახის კული მწვავა და არც დააკლებ მტყუან პირებს, რომლებსაც თვითონ განმოიცნობ. მათში წვერცამევა ევეგინ ვთხოვს, რადგან უზომო „უნუუს“ სიყვარულით მუდამ არა ნორმალურ მდგომარეობაშია, ვანსაკურნავათ ორასი წვეთი „სპეკმაკუდინი“ გადაყალობით. აქითობას მამასახ. მონიავა თუ სადმე შეგებდეს გაპკარი მათრახის კული.

შენი ყორგი.

შილდიშან. ძმაო ეშმაკო ჩვენაც გვეწვი

თან მოიტანე შენი „ზავითა“
და ნახე ჩვენზემუ რა ოღელვობის
უქედრობის ცეცხლი ანთა.
ჩვენაც გვეყვს სპი „ქულა-სა მამა“
ლევან, ივანე, „წმიდა მთა“
და მინდა მოკლეთ შეკატობინით
მოქმედება და რწუნა მათია.

მოქმედებითა ე. „წინდანები“
მოვავონებენ მოსეულ მტრებს,
რომელიც ხალხს სტანჯავს აწვალებს
და აწვევლინებს განჩის დღესა.
რწმენთ ფულა სწამთ, მასვე ჰყიდან
სინდის ნაწუხსა, ხატსა და ღმერთსა
თავის დევიზათ მათ გაუხლათ
„ხელი ხელსაო და გოკი მგელსა“

თუ ვისმე დარჩა გ დაუხდელი,
წინ გასადლო, ან კილის პური,
ღრის იხელთებენ, შურს იძებენ
და შექმნებათ ერთი ფაქური.
თუ მკვდარზე სიხილე, მათი პასუხი
ველური პრის, არა კაცური
მოვავონებენ „მგელსა ნრისას“
თუ არ გაუხდეს გელის პანურა.

კიდევ ძაოჯან უღვითო ტყავს ვეპრობს
ანდრონიკანთ მიჭი ყაზხულა
მოუზრავია ეს უსმართლო
დაუდგარე ვინმე აესლა.
ცულ უზრალზე მეგრეჯელ იმისგან
გლგების მარჩინი ძროხა დამბულა
მისებრივ შლგვი, ღმერთო გეფუტკებო,
ჯერ არ მინახავს, არკა ნახულა.

ისეთიყა გვეყვს, ჩემო ეშმაკჯან,
მართალს დასწამოს ტყვილა ცილია
ეს ნაძირალა შილდელი გლგვი
გახლავთ ზაქარა მგელნიშვილია.
მე ამეყა გვეყვს კაცი ისეთი
რავ არ ემსის მას სირსხვილია
ეს ვაებატინი ხინჯავიშვილი
„კარტისტ“ ნარდისკო გახლავთ ილია.

თვის საქციელით ღმერთს გაცივები
 გაგვიჩვენა მიწელი ახალგაზღვრება
 „სკუნაომაში“ შილდელ გამოვლეს
 გამოთვონა კარტით ვაირობა:
 მოდი ძეო ჯან, მოგვხელ ჩენაც,
 გაგვიმთარხე ჯერ სამი მღვდელი
 მით მოვინანი, რომ თვითონ ქრისტე
 იყო გლანაკთა შემწყნარებელი.
 ორჯერ ყაზბულას კარგათ გასცხვი
 ნუ არის მხეცი და წამითმეველი
 ასჯერ ზაქრას ათი დიდიოს
 მერმე წალი და ნახე ყვარელი.
შხარბული ნახე ძეო ჯან
 „ნასტარშინალი“ „შტია“,
 დედაკ...ების წამებით
 მარდი არის და ცეკიტია,
 ბერ რასმეს მოგახსენებენ
 როს „იფარაუდა ბიშტია“.
 ეხლა თიანეთს შექნენდა
 ტყის მოურავობს ყმაწვილი,
 ბვერჯ ლ ექნება „ძალით“
 ფშვილის გაცოსთან „ხალი“,
 მუქითთ ექნება სულ მუჟამ
 აუყველგან ეახშამ სადლი,
 რომ შენ გვეწვიო გშმაჯან
 ეს არის ჩვენი წალი.

სტო

მ რ ი ხ მ ა

„გახსოვს ის წამი, როცა შირველით
 ჩვენ აქ მოვედით განთიადისს?!
 ვიქტირებოდი იქით, გუნდლით
 ელვარე მნათობს თირკუზი ცისს!
 გახს-ეს, ის წამი რა ტუბილი იყო!
 გულს რადღე ტეხილი აფროთოვანება,
 შორს მიიწვედა სადღაც სიერცისკერ
 და ჩვენც იქითკენ მიგაქანება.
 იქ, ამ სიერციდან იმედის სხივი
 ჩვენსკენ ეტეორნება ბედის ვარსკვლავსა,
 თვასკენ გვიწვევდა, ჩვენც ვისწრაფოდით,
 არა გზოგავდა არც ერთი თავსა.
 გახსოვს?—„მასხოვს! რთკარ არ მასხოვს!
 და მით ძქვადი გე მოგონება:

მაშინ დრო იყო „თავისუფლებს“
 დღეს კვლავ შეგობს „მაგი მონობა“
 განქვას კარსკვლავი და ამ სიერციტე
 სრულად დამეგდრდა სინდლიერი,
 ირეკლეო კი, ნივლად განთიადისა,
 ისევ დამე, სინდო-სინდელი!
 და ამ ვოფაში იმ წამის სიოფსამ
 გული უწავლით სეადით დასერა:
 იმედი გატედა, მუჟა მოდუნდა,
 ჩნებდა უღონათ დაწეო შედრა...“
 —„ეკ ხამ დროებით!... ჩვენი ვარსკვლავი
 ცის კამაღონზე კვლავაც ამოვა,
 ის გულს იმედით გაახსოვსკენს,
 გაიფხტება სედა და გლოფა...“

6. ზომლეთელი.

ლანჩხთელი მოსწავლემის გოდება

ეკ ხამეჩები დაწეო
 სნის სიხე დაგუდებთა,
 ეს ციდა უთურვადლი
 საომართ ემზადებთა.
 ზოგი გაყრა სრულად,
 ზოგს ჩაჭრას გვემუქებთა,
 ზოგს აჭერინებს და ზოგსაც
 ისე სტეშს ვეღარ დებთა.
 კახარბთ გადაქცია
 ჩვენი ადმზრდელი შედლი,
 მშობლებს გვაგინებს უშვერათ
 ღირსება ჩაგვიქვლიათ.
 მასწავლებლები ვინც ვარგა
 გაგებებს ემუქებათ,
 მხოლოთ მას სწყალობს რომელიც
 ფეხის ქვეშ ატეებათ.
 გამრავლდენ უტეო მისები
 არსიდან ჩანს შევლათ,
 ნეტა სად არის მათარხა
 ყურეთის ასწვევლათ.

შხანკოლა.

სახვედურის ვა: ილიაი.

ჩვენი ზრთოვინიელი კორესპონდენტების მიერ გა-
 მოწერალმა მათარხ-სმუნაგუდისმა ბუერ „ხიციერტს“ აუ-
 წვა ზურგი და რედაქციას აუარებელი საუვედურის წერი-
 ლები მოსილს მითკახ. ზოგი მითგანი საშვედიტორთა სხ-
 მართალში იწვევს კორესპონდენტს და ზოგიც უფან უბ-
 რუნებს გამოწერილ წამას. უკუნი არა გვაქვს, რომ ჩვე-
 ნი კორესპონდენტები მთავაქციობოვ გამოვალაობას გამო-
 იხენენ და სიმართლეს ადადებენ. აი წერილები:
გოგიათელი კომპილი პედაგოგი—„ამას წინათ გე-
 მავის მათარხის 19 ნომერში სულხის რაიონიდან პ. კოსთომ

რიცხვითა შორის მეც არ მომაკლო მისი უხვი წყალობა მითარხსაც არ დაგვაჯერა და ჩარა მუყაბასავით კუდნიც კი დაგვიწონა, მაგრამ წარმოიდგინეთ, რომ მე მის მიერ მომდღწილი მითარხის სიმწვევე სულაც არ მიგრძენია (კურსივთ ავტორისა) ვიწვევ ვახოს სამედიატორო სამართალში მედიატორებებთ ვინაზე ბ. ვინ ლანს და ჯოროკას. ვდას ვიძლე 15 დღეს.

რედაქციას იმედა ჯეის კასიო მსხუსეს გასტუმრ ჩონხათელ მხელავტოს.

მეტიმეო კალანდაძე „თქვენი პატრეცემული „ეშმაკის მითარხის“ ოც-და-ჯერ ნომერში მოთავსებულა ბ. ციკას წერილი ჩემს შესახებ. ვიწვევ ციკას სამედიატორო სამართალში. მედიატორებთ ვასახებდო იოსებ თნილაკას, გიორგი ბასილას და ა. ციკაძეს. დღე მათა მურღვოვლმა მსჯავრმა გაავგიბოს ჭეყანას ვისთვის არის საჭირო სპერმეკუდნი და მითარხის კუდი, ჩემთვის თუ ბ. ციკასთვის“.

გუგუ არას: თუ ბ. ციკაძე თავისი სატრეცემო ვერ დაამტკიცა და რედაქცია შეტომაში შეეყვანა, მითარხის კუდი მონასწეს თავის ადგილს.

სინაბო კოპჭირიძე. „უმორჩილესათ გთხოვთ გვაცნობოთ სახელი და გვარი იმ პირისა, რომელიც მებება მე თქვენი გზით „ეშმაკის მითარხის“ № 28 ჩემს საავტოროში მიიღია ბილიარდი, რომელიც ყველგან ნება დართულია, სხვა სათამაშო არადღერი მაქ. ჩემს სიმაზრთის დასამტკიცებლთ ვიწვევ მას ამედიატორო სამართალში, რომლითაც დამტკიცდება ყოველი სიმაზრთე“.

კორესპონდენტის სხველ-გვარის შეტოპინებასე უკცრავათ, ხოლო მედიატორე თქვენი ნებაა.

ანბონ ნ—ძე. „ქვედა ბაზგიდან კავაბის მიწერილმა წერილმა ძალიან კუდი გავლენა იქონია ჩემზე, როგორც მისი წერილიდან სჩანს მე შავრაზზელი გყოფილვარ და ეს ძალიან მეწყინა. მე შავრაზზელი არ ვარ, კავაბს შეტომა მისვლილი და ვასწოროს თვის შეტკობა.“

კავაბა ვადალგოვლია ქურადლება მითარხის ანბონ ნ-ის განცხადებას.

მლ. ნიორსოვი ბარბაბაძე. „ბ. რედაქტორო (გებლადით უკვლელო) თუ შეიძლებოდას უნა დარბრუნეთ თქვენი სპერმეკუდნი (გვინი 30 წვეთი უნდა იყოს) რადგან იგი კალიბა, მთლათ სიტრეუა. ჯაშუზზე მტრის ღირსია თქვენი კორესპონდენტი, რომელიც თავისი არეული ტყუის ნაყოფს ფაქტათ ვასალებს. ანგვარი მოქმედება რამდენიმეთ უსაქმობის შედეგიც არის, კიდევ არაფერი, რომ ასეთი ტორო, ვანზარა შეთხზული სიტრეუ მხოლოდ თქვეა: არა, იმდენი თავებობა შეწწეოს, რომ სტამბავს ისეთ ცნობას, რომელსაც არავითარი ვასამართლებელი მხარე არ აქვს. უცკრავათ, მე არ ვარ დასუსტებული და მით უმეტეს საპოლიციო სამართლებლოში სიარულით და ისიც ღრამისთვის. საჭმის ვითარება შემდეგ გამოირკვევა, მხოლოდ ვხლა გთხოვთ ეანონიერი საშუალება მივაკეთო; გავსწორდეთ მე და თქვენი კორესპონდენტი (ავგენტი) სამედიატორო სამართალთ. მან უნდა დამიმტკიცოს მის მიერ გამოქვეყნებული ცნობა თქვენს იუმორისტულ ეურნალში მოთავსებულთ. № 28 „ხინის რაიონიდან“ „უენი ეშმაკუნის“ სველენიმი და უკეთუ ის ამაზე თანახმა არ იქნება, მაშინ თქვენ იჩნებთ პასუხის მებებლ“.

მოვასწენებთ მლ. ბარბაბაძეს, რომ სპერმეკუდნის საქმის გამორკვევამდე ნუ შეეღვება, ხოლო უკეთუ ეშმაკუნია“ ვერ დაამტკიცებოდას მის მოთხოვნებს, სპერმეკუდნიც“ მის გავსაზნოს.

ვგვანი კუთათილაძე. თქვენი ეურნალის ექვსი აპრილის ნომერში სამტრედიელმა კორესპონდენტმა შეურაცხყოფა მომიყვა, თითოეუ მე რაღაც თოხნა და მემეწროს სამტრედილის დილენების პატრონისთვის, ეს სიტრეუა. ვსთხოვ რედაქციას გამოაცხადოს, რომ სამტრედიელმა კორესპონდენტმა შეტომაში შეიყვანა. თუ ამაზე რედაქცია არ იხამს, მაშინ გთხოვთ შემატოპინოთ იმ კორესპონდენტის ავტორის გვარი.

რედაქცია ვერც პირველს და ვერც მეორე თხოვნას ვერ დაამტკიცებოდას, ვიდრე თითონ კორესპონდენტი არ გასტუმრ მსხუსეს ამ ბაზგა თხოვნასე.

აბოლონ მილაქანი. თქვენი ეურნალის 28 №-ში ვილცა ვლენი ბ. კორესპონდინან ჩემ შესახებ სწერს, ვითომც ჩემთვის საჭირო იყოს მითარხი და კუდნი, დამიმტკიცოს.

რას თქმა უნდა, საჭიროა დაამტკიცოს.

დომიტრი ფოსნიხის ძე ციხსლაძე. თქვენი ეურნალის 28 №-ში ოსტრედიელი კორესპონდენტი „მხ“ შეურაცხყოფას მანყენებს. რამ სიმაზრთე გამოარკვეს, ვიწვევ „მხ“-ს სამედიატორო სამართალში. ჩემის მხრით მედიატორთ ვასახებდო დომენტრა ზალის ძე თალაყაძეს. თუ ის არ გამოიყვას, მაშინ თვით რედაქცია უნდა გამოიყვეს.

დადის საიმთოებეთა!

ჩონხატარხის ფოსტის უფროსი ვ. კაპაძეძე.

„ეშმაკის მითარხის“ 30 ნომერში ჩემ შესახებ დ. ჩონხატარხიდან წერილი იყო მოთავსებული „ფოსტის კონტორის“ გამბე კვილიძე ვაით ვახდა, სტოლებ აუფრთხებ“ და სხვათ. ვაუწვევ კორესპონდენტს, რომ მე სტოლიად ჯანსაღათ ვარ და მისი წერილი იმან გამოიწვია, რომ მე მისთან ლაპარაკი მომივლი და გავლანძღე, რის ღირსიც იყო: ამ ფაქტს მგონი არავითარი მნიშვნელობა არ აქვს და არც სავანეთო იყო. საყვედურის ღირსია რედაქცია, რომ ასეთ წერილმან ამებეს ბეჭდავ.“

თუ მართადა კორესპონდენტის წერილი ამ უბრალო ფაქტსეა; ამსწებულა, თავსე ხელს არ მოეყვამთ, მაგრამ ჭერ ვნახით რას იტყვას.

ბავშვარ ბამბლაძე—ბ. ვოლდემარ, მოვიხთხოვ და მისახელოთ სად და როდის ვნაბობდი მუშტებს კამათის დროს?!

ქეთე ვოლდემარტაძე.

წუდარელი ცხოვრება.

მიკვირს ცხოვრება რათ ჰგონიათ
მიმიე და მქელი!

მოგრძოთ და ფრანტათ

სურნელოვან „ნიშადურს“ და მის ვიბრს

გურულ მჭედელს.

მინდა მარა როგორ ვაქო
ფალოცის „ნიშადურა“,
რჯავრც გინდა ეტაქქეპოთ
სუხია აღის უნჯაურა!..

თანამშრომლებს ოსრათ იძებს,
საქმედ კარგათ გამოაწოთ,
ერთი კუშხამ ვაჟუშოთ
შოგ მჭედელმაც გამოაცხო.

ამ მჭედელზე რაღა ითქმის
ან რა ღანძლავ მოაწოთა
ტვინი თვლათ რათ არ ვაუხმას
რაც ის მუდამ იმასშობას.

ზირს დაადრეცს, თვალს ააბრეცს
გინება რამ მოუნჯება,
„ნიშადურის“ სასხულოთ
სტუნაბას და კლოუნჯება.

საზიზღარს და პრავაქატორს
მიუგნას კადეტ ბინას,
პრემიასაც დაუნიშნეს
„ნიშადური“ მაგისთვინას.

როცა ამ რიგათ-სამათა
და უდარდელი?

ვის ხეც-ხეცა, ვის გიორგა,
მაჯრამ რაც სურს ისა სწეროს,
(მაგისთანა შოტეპებით
ნიშადურას ისხუჯოს).

ზიც ზიც.

რედაქტორ-გამომცემელი თ. ბოლქვაძე.

ქე-32 ნომრიდან წლის ბოლომდექ

საშაპის მათრახი

ღირს 3 მანეთად.

ვინც მთელი წლის ფასს 5 მან. გამოუჯვანის
რედაქციას, უფასოდ გაეგზავნება გასული წლის
„მშმ. მართ.“ ყველა ნომრები ერთად შეყვრილი.
რედაქციის ადრესი: Тифлис вь редакцию „Ешма-
кись Матрахи“.

გ ა ზ ე თ ი

„ნაზა ყიზნი“

რომელიც დროებით შეჩერებული იყო ტეხ-
ნიკურ მიზეზების გამო, ხელ-ახლა გამოვა 25 მა-
სილიდან.

რედაქციამ ყოველივე ღონე იხმარა, რომ გავ-
ზეთი თავის დროზე გამოვიდეს.

გაზეთში მონაწილეობას მიიღებენ გარდა აღ-
გილობრივისა, სტატბტო ქალაქების მწერლები.